

BALOGH ROBERT

Az egészsznek

Ha ingujjra vetett kiskabátban,
a város egynemű éjjel-nappalában,
magába hurkolódó, szürkés utakon,
az utcalámpák ritmikus unalmában,
a nyalókaformára csonkított fák
tűzfalra simuló árnyékában,
hazafelé tart a végtelen városi éjszakában,
elnémul minden tétova vagy mert ha...

Elücsörög a park szélén egy padon,
elnézeget egy földből előbújó csigát,
felvisit egy sziréna pár utcányira,
a parkoló autó alá menyét szalad,
a kuka körül róka vagy macska lapul,
valahol hátul, valami halkán nyüszít,
denevér vadássza az éjjelilepkét,
alszik a város és alszik a hegy...

Ha újra elindul, a kaptatón hazafelé,
összefirkált kerítések, házfalak között,
sárgás lámpafényben felfelé tekint,
kis utcákon visszhangzó léptekkel halad,
mint egy kopottas nyárvégi bogár,
mint egy szagot kereső elkószált kutya,
mint egy megszületőben lévő gondolat,
ami majd mégis valami értelmet ad...